

ved at være godt, ja mere og mere godt. Dette synes mig at være det højeste og bedste et menneske kan nå.

Og så en inderlig tak for alt, hvad De har skrevet og virket. Med beundring og højagtelse vil De altid mindes af

Amalie Skram.

Til den unge gamle Magdalene.

De, der var unge i Treserne, havde ondt nok ved at bjærge deres Livsmod og Tro paa Tilværelsens Fornuftighed. Hvad man glædest havde bygget paa, nedarvet Religiøsitet, nationale Sejersminder, politisk Skandinavisme, alt splintredes og faldt sammen, uhjælpeligt maatte man indrømme, om end man gjorde det langsomt og saare nødigt.

Men mens alt her var Skuffelse og Vanmagt, fødtes i Norge den Literatur, der siden har erobret Verden. Og det i alt Fald var en Lykke, at vokse op med denne Literatur, at tage ind i sit Sind Bøger som Kongsemnerne, Brand, Sigurd Slembe — mest af alle Sigurd Slembe — saaledes som man kun tilegner sig og elsker en Bog, mens man er under 20 Aar.

Af denne Literatur var ogsaa Magdalene Thoresens Digtning et Led; og for adskillige af os ingenlunde det mindst betydende. Hun var Dansk og hun var Kvinde; i de tusinde Skiftninger afspejlede norsk Natur og norsk Folkekarakter sig i hendes modtagelige Sind; og hun virkede igen med den stærke Oprindelighed, der udstraaler fra hende som Bevægkraften fra et elektrisk Batteri.

De store Følelser, den altopslugende Lidenskab, det var for os den Gang i bogstavelig Forstand en Saga blot. Men da saa Illustreret Tidende i Stedet for sin sædvanlige lette Aandsføde bragte M. Thoresens første Fortælling: En Aften i Bergen — den første i alt Fald, jeg saa, — da var det som at genfinde noget af Sagaens Alvor og Storhed i sin egen umiddelbare Nærhed. Og liden Signe, Bygdens yndigste Rose, som fra sit solbeskinnede Hjem paa Fjeldet maatte vandre op ad Kirkegulvet med Skamplaget paa Hovedet; og